

Op 9 oktober was de preek uit 1 Kor 14:20. Het betreft een korte avondmaalsoverdenking in het kader van de gaven van de Geest.

We hebben gezongen: Psalm 124:1,4, Gezang 285:4, 303:2-5 (aan de tafel), 437, Opwekking 461, 585, EL 325

1 Kor 14:20 Broeders en zusters, wees in uw denken niet als kinderen. Wees kinderen in het kwaad, maar wees in uw denken volwassen.

Hoe vaak hebben we niet gehoord dat we als kinderen moeten worden?

Dat is waar, maar geloven is niet kinderachtig. Met betrekking tot het denken is het niet de bedoeling om als kind te zijn. Volwassenen moeten samenhangend met elkaar praten. Samenkomsten van de gemeente moeten begrijpelijk zijn.

Paulus schrijft dit in een hoofdstuk dat gaat over tongentaal. Dát is nu juist ónbegrijpelijk. Bezoekers van een samenkomst zullen denken: "Waar gáát dit over...?" Het klinkt als kinderlijk gebrabbel. Als er geen vertolkers zijn, moeten tongentalers hun mond houden. Dat betekent een flinke omschakeling voor de Korintiërs: datgene waarvan zij dachten dat het bij uitstek geestelijk was, daarvan zegt Paulus dat ze er maar mee moeten stoppen. God wil gediend worden 'met heel de ziel, met heel het verstand'.

Daarom: wees in je dénken níet als kinderen.

Waar in dan wél? In de gemeente van Korinte was partijvorming, trots, jaloezie. Paulus heeft in reactie daarop het hoofdstuk van de liefde geschreven, 1 Kor 13 (zie ook de Keek van 3 juli 2011).

De liefde laat zich niet boos maken. De liefde is geen boekhoudster van het kwaad (13:5 Naardense bijbel). Kinderen kunnen niet boekhouden, geen complotten verzinnen, ze sjouwen geen ergernissen met zich mee. Wees kinderen in het kwaad, ook wel te lezen als "Laat het kwaad niet volwassen worden". Wordt geen volleerde criticaster. Ga dán maar stotteren en brabbelen. Blijf dan maar zo klein als een klein kind kan zijn.

Kinderen tot een jaar of 7 weten niet wat een meningsverschil is. Een ruzie zijn ze zo weer vergeten. Het zet zich niet vast. Oorlog begrijpen ze niet; grote mensen ook niet, maar die beginnen er wel steeds aan. Kinderen weten wel hoe oorlogen uit de wereld kunnen verdwijnen: gewoon ermee stoppen. Wrok koesteren kennen kleine kinderen niet. 's Nachts wakker liggen van boosheid evenmin. Verzuren, verbitteren – hoe leg je dat uit aan een klein kind? Ach, dat hoeft je niet uit te leggen: bij het opgroeien komt het vanzelf. Als ze leren praten, en denken...

En als dat nu gebeurt; als je met schrik bedenkt: ik ben het inderdaad heel gewoon gaan vinden, om ergens meteen bovenop te zitten. Of om me in verzuring juist terug te trekken. Wat dan?

Kom dan aan de tafel van de Heer. Leg je zonden bij Hem neer: de volgroeide grote-mensen-boosheid. De kwaadheid van maanden en jaren. Jezus weet er raad mee. Ergens – aan een kruis... En als het dan weg is, laat er dan geen nieuwe boosheid meer volwassen worden!

Word stil voor de Heer, een kind dat vrolijk speelt voor Zijn ogen.

Gesprekspunten:

1. Vind je dit Bijbelgedeelte verrassend: kind zijn in je boosheid?
2. Vind je geloven weleens wat kinderachtig?
3. Hoe denk je dat het komt dat we zo veranderen als we groter worden? Heeft het iets te maken met leren onderscheid te maken en daaraan oordelen verbinden?
4. Als volwassene ontwikkel je strategieën om iets te doen met je boosheid. Noem er eens enkele.
5. Zou het mogelijk zijn dat we onze strategieën veranderen: van geslepen volwassenheid naar vrolijke kinderlijkheid? Zou God ons daarbij kunnen helpen?
6. Wat vind je ervan dat we onze kwaadheid en nare dingen bij Jezus achter mogen laten? Kun je praktisch 'uit de voeten' met het kruis? Helpt visualiseren?